

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: Százmillió - egy ülésen.

Forrás: Pesti napló

Bp.

1915. VII. 16

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

640.24

Hely

"Weingruber"

Idő

"1915"

Személy

Helyszám

Százmillió – egy ülésen

A Weingruber-pavillon bérlete

Hagyományos szokás szerint az utolsó közgyűlésre tartogatta a tanács a legfontosabb ügyeket és azokat, amelyeknek kellemetlen üzleti színezetük van. A pénteki pénzügyi bizottság, amely a közgyűlés tárgyait előkészíti, a következő napirenddel kénytelen megbirkózni: a múlt évi zárószámadás, az üzemek szanalása, a Népopera ügye, a Székesfővárosi pavillon bérletének meghosszabbítása, a Budapesti Villamossági r.-t. szerződésének felmondása, azonkívül néhány kisebb jelentőségű tárgy.

Természetes, hogy ez az eljárás azzal a következménnyel jár, hogy a napirend egyes pontjait a legnagyobb felületességgel tárgyalják a városatyák. A közérdek szempontjából ez milliós károkat jelenthet, a tanács szempontjából azonban fölöltébb kényelmes és hasznos, ha a bizottsági tagok kellő előtanulmányozás és alapos megfontolás nélkül döntenek az előterjesztések fölött.

A zárószámadás hét milliós deficitjéről sok szó eshetnék. A Népopera bérletének tárgyalásánál ugyancsak le kell szögezni a tanács felületességét. A villamosmegváltásról elmondottuk a véleményünket és hisszük, hogy egy 32 milliós tranzakciót nem fog a közgyűlés szó nélkül lenyelni.

De a Székesfővárosi pavillon, vagy népszerűbben a „Weingruber” bérleti szerződése

sem olyan tárgy, amely mellett minden lelkiismereti furdalás nélkül haladhatna el a törvényhatósági bizottság. Ennek az ügynek a következő érthetetlen furcsaságai vannak:

1. A mostani szerződés csak 1916 május hó 1-én jár le. Miért oly sürgős tehát a szerződés meghosszabbítása, miért kell az utolsó közgyűlés amugy is zsufolt napirendjére, annyi nagyszabású előterjesztés közé felvenni ezt az ügyet? Nem lehet precedensre hivatkozni annak a bizonyítására, hogy a bérleti szerződések mindig jóval a lejárat előtt szokták meghosszabbítani. Az Erzsébet-téri kioszk szerződése május elsején járt le és két héttel korábban döntött csak a közgyűlés.

2. Több hasonló esetben a tanács azt az elvet állította fel és alkalmazta is, hogy miután a háboru utáni viszonyokat nem lehet előre látni, csakis egy esztendő bérleti szerződéseket köt. Weingruber Ignác most mégis három esztendő szerződést kap. Miért török meg Weingruber kedvéért az elvet? Igaz, hogy az előterjesztés szerint a fővárosnak a három esztendőn belül is joga van fél esztendőre felmondani a szerződést. De az ilyen szigorúnak látszó feltételeket soha sem szokták érvényesíteni a főváros bérlőivel szemben, ezek csak arra valók, hogy a bizottsági tagok előtt enyhítő körülményként szerepeljenek.

3. Ha a kávéház bérlete sürgős, miért kell feltétlenül a régi bérlővel szerződni; miért nem irt ki a tanács nyilvános árlejtést?

4. Mikor a Széchenyi-fürdőt felépítették, elhatározták, hogy szállodát is építenek mellé. A terv szerint a Weingruber-pavillon mai helyére szüksége lett volna a szállodának. Miért ejtették el ezt a tervet?

5. Weingruber Ignác az eddigi bért, évi

16.000 koronát ajánlott fel a szerződés tartamára. Ez a bérösszeg eddig is nevetségesen csekély volt, ezután is az. Mert köztudomású tény, hogy a pavillon azok közé az üzletek közé tartozik, amelyeknek egyáltalában nem ártott meg a háboru. Állandóan zsufolvan van, az árak hihetetlenül magasak és bizonyos, hogy nyilvános árlejtésnél a bérösszegnek dupláját is szívesen megfizetnék.

Semmi ok sincsen tehát arra, hogy a szerződés meghosszabbításával siessen a közgyűlést. Ezt az eredményt, ezt a bérösszeget mindig elérheti a főváros.